

Arrest

nr. 96 151 van 30 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 8 november 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 juli 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P.-J. STAELENS, die loco advocaat W. GARDIN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij aangetekend schrijven van 7 december 2011 dienen verzoekers een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 3 juli 2012 de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging

tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die op 10 oktober 2012 aan verzoekers ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 07.12.2011 bij onze diensten werd ingediend door:

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

Betrokkene legt bij de aanvraag dd. 07.12.2011 een intern Russisch paspoort voor dat werd afgegeven op 08.07.2003. Uit informatie, afkomstig van de Russische overheid, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de geldigheid van dit paspoort verstreken is: de geldigheid van deze paspoorten verloopt namelijk op de leeftijd van 20/45 jaar. Hoewel artikel 9ter §2 het aantonen van identiteit ook toelaat door andere middelen dan een geldig paspoort eist het daarentegen het aantonen van “de constitutieve elementen van identiteit”. Krachtens wil van de wetgever berust deze bewijslast bij de aanvrager; hij kan niet worden omgekeerd en wordt opgelegd bij de indiening van de aanvraag, wat betekent dat de aangevoerde stukken op datzelfde ogenblik van indiening een actuele waarde moeten hebben, meer bepaald een bewijswaarde die in waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld (Arrest 193/2009 Grondwettelijk Hof dd. 26 november 2009 en Toelichting bij Art 9ter) en die dus sluitend moet zijn. De constitutieve elementen van identiteit doelen tevens op het element nationaliteit, wat in tegenstelling tot tv. geboorteplaats en –datum een identiteitsgegeven is dat onderhevig is aan wijziging. Aangezien de last van actuele bewijsvoering bij de aanvrager rust, komt het hem toe bij indiening van zijn aanvraag een afdoend bewijs van op dat ogenblik actuele nationaliteit te leveren. Slechts op deze wijze laat de aanvraag trouwens de medische appreciatie toe met betrekking tot mogelijke en beschikbare behandeling in zijn land van herkomst of verblijf. De plicht tot actuele bewijsvoering kan derhalve onbetwistbaar worden afgeleid uit de finaliteit van de procedure. Een op datum van indiening van de aanvraag 9ter verlopen paspoort levert slechts sluitend bewijs van nationaliteit en identiteit tot de vervaldatum. Bovendien blijkt nergens uit het dossier dat betrokkene enige naarstigheid zou hebben aan de dag gelegd voor het bekomen van een nieuw, geldig paspoort. Gezien de bewijslast niet kan worden omgekeerd, blijft betrokkene in onderhevig geval in gebreke, gezien hij in gebreke blijft zijn actuele nationaliteit aan te tonen (Art 9ter §2 en §3 - 2° en Arrest 73.696 RvV dd. 20 januari 2012). Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, dient aanvraag onontvankelijk verklaard te worden (arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011).

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken [...].”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien de vordering tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het “consequentiebeginsel” en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verstrekken volgende toelichting bij het middel:

“[...] De verwerende partij argumenteert dat de kopie van het intern Russisch paspoort dat tweede verzoekende partij bij haar aanvraag tot regularisatie ex. artikel 9ter Vreemdelingenwet voegde, geen bewijs levert van haar identiteit en dus ook niet van haar nationaliteit.

De verwerende partij argumenteerde dit als volgt: [...]

[...] De verwerende partij stelt dat het intern Russisch paspoort van tweede verzoekende partij niet toelaat om haar identiteit vast te stellen, omdat de geldigheid van het paspoort verstreken is: de geldigheid van deze paspoorten verloopt namelijk op de leeftijd van 20/45 jaar.

Het overschrijden van de vervaldatum van het paspoort van tweede verzoekende partij zou volgens de verwerende partij betekenen dat het niet langer mogelijk is om aan de hand van dit document de actuele nationaliteit van de tweede verzoekende partij vast te stellen. Bijgevolg zou het paspoort het niet mogelijk maken om de identiteit van tweede verzoekende partij correct vast te stellen.

Deze stelling is incorrect.

Artikel 9 ter §2 Vreemdelingenwet vereist dat het identiteitsdocument dat wordt voorgelegd door de vreemdeling die wenst te worden geregulariseerd om medische redenen moet voldoen aan de volgende voorwaarden: [...]

Het paspoort van tweede verzoekende partij voldoet ontegensprekelijk aan deze voorwaarden.

Het feit dat de geldigheidsdatum van het paspoort is overschreden betekent immers geenszins dat tweede verzoekende partij niet langer de nationaliteit, vermeld op dit document, bezit.

[...] De verwerende partij verwijst verder naar het arrest 193/2009 d.d. 26 november 2009 van het Grondwettelijk Hof. In dit arrest stelt het Hof dat:

“volstaat als bewijs van de identiteit van de betrokkene, elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld.”

In casu bewijst de tweede verzoekende partij haar identiteit aan de hand van haar paspoort. Van dit document wordt de waarachtigheid allerm minst ter discussie gesteld. Het feit dat dit document op het ogenblik van het indienen van de aanvraag tot regularisatie reeds vervallen was, doet deze waarachtigheid niet teniet.

Het paspoort van tweede verzoekende partij voldoet aldus aan de wettelijke voorwaarden betreffende het bewijs van identiteit. De bewering van de verwerende partij dat tweede verzoekende partij haar identiteit niet bewijst, is bijgevolg foutief. Hierdoor wordt de materiële motiveringsplicht geschonden.

De materiële motiveringsplicht vereist immers dat iedere bestuurshandeling wordt gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn [J. De Staercke, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap / Beginselen van de openbare dienst, Brugge, Vanden Broele, 2003, 9].

[...] Het redelijkheidsbeginsel is eveneens geschonden.

Het redelijkheidsbeginsel verbiedt de overheid kennelijk onredelijk te handelen wanneer zij over enige appreciatieruimte beschikt [J. De Staercke, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap / Beginselen van de openbare dienst, Brugge, Vanden Broele, 2003, 24].

De verwerende partij oordeelt in haar thans bestreden beslissing dat het vervallen Russisch paspoort van tweede verzoekende partij niet haar actuele nationaliteit bewijst.

Verzoekende partijen verblijven sinds 2005 ononderbroken in België. Zij zijn sinds hun aankomst in België nooit teruggekeerd naar hun land van herkomst Rusland. Ten bewijze van haar identiteit en nationaliteit heeft de tweede verzoekende partij zich steeds bediend van haar Russisch paspoort.

De verwerende partij is in haar beslissing van oordeel dat van zodra de geldigheidsdatum van een identiteitsdocument vervalst, dit document niet meer dienstig is om de nationaliteit van de houder te bepalen.

Dus het intern Russisch paspoort zou sinds 2009 niet meer geldig zijn, aangezien tweede verzoekende partij toen de leeftijd van 20 jaar heeft bereikt. Verzoekende partijen verblijven onafgebroken in België sinds 2005, er werd door de verwerende partij nooit eerder getwijfeld aan haar identiteit. Tenzij tweede verzoekende partij de Belgische nationaliteit verworven heeft - wat voor alle duidelijkheid dus niet het geval is - bezit zij nog steeds de Russische nationaliteit, zij heeft België immers nooit verlaten. Het is immers nogal evident dat wanneer de tweede verzoekende partij België nooit verlaten heeft noch de Belgische nationaliteit verworven heeft, zij praktisch onmogelijk in tussentijd de nationaliteit van een derde land kan verworven hebben.

De verwerende partij handelt kennelijk onredelijk wanneer zij stelt dat de loutere overschrijding van de geldigheidsdatum van een paspoort tot gevolg heeft dat de gegevens vermeld op dit document niet langer correct zijn.

[...] In casu is de loutere omstandigheid dat het paspoort van tweede verzoekende partij maar geldig was tot zij de leeftijd van 20 jaar bereikte, helemaal geen naar recht verantwoord baar motief om te twijfelen aan de nationaliteit van de tweede verzoekende partij.

Uit het administratief dossier van tweede verzoekende partij en de thans bestreden beslissing blijkt immers ten overvloede dat de verwerende partij overtuigd is van haar Russische nationaliteit.

Daarnaast blijkt uit de thans bestreden beslissing dat de verwerende partij er ook vanuit gaat dat verzoekende partijen de Russische nationaliteit hebben: [...]

In die zin schendt de thans bestreden beslissing dan ook het consequentiebeginsel. Als verwerende partij in het verleden nooit de nationaliteit heeft betwist, dan zien verzoekende partijen echt niet in waarom twijfel hieromtrent nu wel terecht zou zijn.

Verzoekende partijen wensen in die zin dan ook te verwijzen naar reeds vaststaande jurisprudentie, namelijk arrest nr. 72 478 RvV dd. 22 december 2011, arrest nr. 73 887 RvV dd. 24 januari 2012 en arrest nr. 74 369 RvV dd. 31 januari 2012.

Hierbij werd telkens het volgende geconcludeerd door Uw Raad:

“(...) Door de aanvraag van om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren, louter omdat een paspoort met een verstreken geldigheidsduur van een bepaalde staat werd voorgelegd, zonder de nationaliteit van verzoeker op zich op niet kennelijk onredelijke gronden in twijfel te trekken, is de materiële motiveringsplicht in het licht van de ontvankelijkheidsvoorwaarden zoals voorzien in artikel 9ter van de vreemdelingenwet geschonden. (...)”

In casu wordt de nationaliteit van tweede verzoekende partij op zich op niet kennelijke onredelijke gronden in twijfel getrokken. Tweede verzoekende partij heeft zich sinds 2005 steeds kunnen beroepen op haar Russisch paspoort.

De motivering, ter staving van de onontvankelijkheidsbeslissing lijkt dan ook ingeroepen 'pour les besoins de la cause'.

[...] De verzoekende partijen zijn het volstrekt oneens met deze visie die geenszins steun vindt in het nieuwe artikel 9ter, noch in het kwestieuze arrest van het Grondwettelijk Hof.

Ten eerste dient er op gewezen worden dat de redenering van de verwerende partij bijzonder merkwaardig is. Sinds het arrest 193/2009 van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 geldt immers een veel ruimere identificatiemogelijkheid in het kader van een medische regularisatie dan voorheen.

Ingevolge dit arrest zal de verwerende partij niet langere enkel rekening dienen te houden met "identiteitsdocumenten", namelijk een nationaal paspoort of een identiteitskaart, maar ook met andere documenten waaruit de identiteit afdoende blijkt.

Ingevolge dit arrest werd het voor de aanvrager dus "makkelijker" om haar identiteit te bewijzen.

Aangezien ook de verwerende partij zich te schikken heeft naar arresten van het Grondwettelijk Hof die erga omnes werking genieten, drong zich ter zake een wetswijziging op aan artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Deze kwam er bij wet van 29 december 2010 - de visie van de verwerende partij vindt echter ook hoegenaamd geen steun in het artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Ten tweede kan er verwezen worden naar de parlementaire voorbereidingen ter zake.

In de parlementaire voorbereidingen, m.n. het verslag, wordt meteen duidelijk dat de "identificatietoets" ingevolge de wetswijziging versoepeld wordt.

"Artikel 9ter dient terug volledig toegepast te kunnen worden en dit wetsontwerp komt deze rechtspraak dan ook tegemoet. Dit ontwerp beoogt in dit kader de procedure te verduidelijken volgens dewelke de vreemdeling op geldige wijze zijn identiteit kan aantonen.

Het nieuwe artikel 9ter, § 2, eerste lid, vermeldt de vier cumulatieve voorwaarden waaraan de documenten die de verzoeker neerlegt, moeten voldoen. Het kan bijvoorbeeld gaan over een getuigschrift van identiteit of een consulaire kaart of een militair zakboekje of een huwelijksboekje of een oud nationaal paspoort of een rijbewijs of een getuigschrift van nationaliteit of een vonnis van een Belgische rechtbank met betrekking tot de toekenning van de status van staatloze of een getuigschrift van staatloosheid afgeleverd door het CG VS of een getuigschrift afgeleverd door het HCR met betrekking tot de status van vluchteling bekomen door de betrokkene in een derde land of een kieskaart."

De visie van de verwerende partij vindt dan ook hoegenaamd geen steun in het arrest van het grondwettelijk Hof waarnaar zij zelf verwijst in de tekst van haar thans bestreden beslissing.

[...] Verzoekende partijen wensen in dit kader ook naar de nieuwe rechtspraak van Uw Raad te verwijzen, rechtspraak waarin dit standpunt van verwerende partij niet gevolgd wordt.

De verzoekende partij verwijst ter zake naar arrest nr. 71 102 van Uw Raad d.d. 30 november 2011 in de zaak RvV 79 507/II .

In deze zaak werd identiek dezelfde rechtsvraag beslecht, nl. in welke mate identiteit kan aangetoond worden in de zin van artikel 9ter, § 2 Vreemdelingenwet middels een vervallen identiteitsdocument [...].

2.6. Kernpunt van de betwisting vormt de vraag of een verzoeker met een vervallen Mauritaanse identiteitskaart nog steeds zijn identiteit kan aantonen in de zin van artikel 9ter, §2, van de Vreemdelingenwet

(...)

2.13 (...), dient de Raad vast te stellen dat noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier noch uit de verweernota blijkt dat er elementen waren die twijfels deden rijzen over verzoekers actuele bezit van deze Mauritaanse nationaliteit Integendeel blijkt uit een nota opgesteld door attaché S.G. op 13 juli 2011 die zich in het administratief dossier bevindt dat er geen twijfels waren over verzoekers nationaliteit aangezien de betrokken ambtenaar noteerde: "Twijfel nationaliteit:/" Noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier noch uit de verweernota blijkt dat de verwerende partij op enig ogenblik de Mauritaanse nationaliteit van verzoeker in vraag stelde. Uit niets blijkt dat er enige onzekerheid bestond over de nationaliteit van verzoeker die het onderzoek ten gronde van de aanvraag om verblijfsmachtiging zou belemmeren. Door desalniettemin te stellen dat verzoeker zijn identiteit niet aantoonde zoals bepaald in artikel 9ter, §2, 10 en derhalve te concluderen dat verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk is conform het gestelde in artikel 9ter, §3, 2", van de Vreemdelingenwet, schendt de verwerende partij de voormelde bepalingen.

2.14 De beschouwingen van de verwerende partij vinden geen steun in de betrokken wetsbepaling noch in de voorbereidende werken en staan haaks op de memorie van toelichting bij het nieuwe artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dat expliciet bepaalt dat een oud nationaal paspoort kan overlegd worden (cf. de in punt 24. geciteerde passages).

2.15. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

[...] Ten overvloede verwijzen de verzoekende partijen naar nog andere recente rechtspraak van Uw Raad, namelijk naar arrest 70 240 van Uw Raad d.d. 21 november 2011, rechtspraak waarin het standpunt van de verwerende partij weerom niet gevolgd wordt.

In deze zaak werd tevens identiek dezelfde rechtsvraag beslecht, nl. in welke mate identiteit kan aangetoond worden in de zin van artikel 9ter, § 2 Vreemdelingenwet middels een vervallen identiteitsdocument [...].

"(...) Het nieuwe artikel 9ter, § 2, eerste lid, vermeldt de vier cumulatieve voorwaarden waaraan de documenten die de verzoeker neerlegt, moeten voldoen. Het kan bijvoorbeeld gaan over een getuigschrift van identiteit of een consulaire kaart of een militair zakboekje of een huwelijksboekje of een oud nationaal paspoort of een rijbewijs of een getuigschrift van nationaliteit of een vonnis van een Belgische rechtbank met betrekking tot de toekenning van de status van staatloze of een getuigschrift van staatloosheid afgeleverd door het CG VS of een getuigschrift afgeleverd door het HCR met betrekking tot de status van vluchteling bekomen door de betrokkene in een derde land of een kieskaart." (wetsontwerp houdende diverse bepalingen (I), Pari.St. Kamer2010-2011, nr. 0771/001, 145). (...)

Te dezen stelt zich de vraag of een verstreken paspoort een bewijs van identiteit en nationaliteit kan vormen. Een paspoort van een bestaande staat waarvan de geldigheidsduur verstreken is blijft het bewijs van identiteit vormen en blijft in principe ook het bewijs vormen van nationaliteit In casu dient de eerste verzoekende partij een paspoort met verstreken geldigheidsduur in van een bestaande staat Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij elementen aanhaalt om aan te tonen dat dit niet meer de huidige nationaliteit van de verzoekende partij zou zijn. Ook in het administratief dossier zijn er geen aanwijzingen voorhanden waaruit zou blijken dat de verzoekende partij niet (meer) de Kameroense nationaliteit zou bezitten. Door de aanvraag van de verzoekende partij onontvankelijk te verklaren, louter omdat een paspoort met een verstreken geldigheidsduur van een bestaande staat werd voorgelegd, zonder de nationaliteit van de verzoekende partij op zich in twijfel te trekken, schendt de verwerende partij artikel 9ter van de vreemdelingenwet"

[...] In casu kan er onmiskenbaar vastgesteld worden dat de verwerende partij in "het dossier" van tweede verzoekende partij nooit twijfels heeft gehad bij de nationaliteit van de tweede verzoekende partij.

De verwerende partij kon dan ook geen rechtens aanvaardbare motieven formaliseren in de thans bestreden beslissing om de stelling te onderbouwen dat er geen zekerheid bestaat rond de identiteit en de nationaliteit van tweede verzoekende partij.

[...] De stelling van de verwerende partij dat de aanvraag diende onontvankelijk verklaarde te worden omwille van het gegeven dat de bij de aanvraag neergelegde paspoort maar geldig was tot 20 jarige

leeftijd, schendt aldus artikel 9 ter Vreemdelingenwet (zoals geïnterpreteerd door het Grondwettelijk Hof en toegelicht door de Wetgever), de materiële motiveringsplicht, het consequentiebeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

[...] Subsidiair: Verwerende partij verwijst in de thans bestreden beslissing eveneens naar een arrest van de Raad Van State (arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011) betreffende het feit dat aan alle ontvankelijkheidsvoorwaarden moeten vervuld zijn op het ogenblik van de initiële aanvraag.

Bovenstaande arrest is in casu volgens opinie van verzoekende partijen volledig irrelevant, aangezien het een verblijfsaanvraag betreft waar een asielaanvraag pas hangende was NA het indienen van de verblijfsaanvraag.

In casu gaat de regularisatie-aanvraag niet gepaard met een (hangende)asielaanvraag.

Verzoekende partijen zijn dan ook van mening dat de verwijzing van verwerende partij naar dit arrest, irrelevant is."

4.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"De verwerende partij laat gelden dat verzoekers hun beschouwingen geen afbreuk kunnen doen aan de bestreden beslissing, waarin geheel terecht als volgt wordt gemotiveerd: [...]

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers hun concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, de materiële motiveringsplicht inclus.

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft terecht geoordeeld dat verzoeker door enkel een vervallen paspoort voor te leggen zonder enige naarstigheid aan de dag te hebben gelegd om een nieuw geldig paspoort te bekomen (of dit minstens niet te hebben aangetoond), zijn actuele nationaliteit niet heeft aangetoond; hierbij benadrukt de gemachtigde terecht dat:

- het aantonen van "de constitutieve elementen van identiteit" berust bij de aanvrager, en dit vervult moet worden bij het indienen van de aanvraag;*
- de aangevoerde stukken bij het indienen van de aanvraag dan ook een actuele waarde moeten hebben;*
- de constitutieve elementen van identiteit tevens doelen op het element nationaliteit, wat aan wijzigingen onderhevig is;*
- zodoende de actuele nationaliteit moet worden aangetoond door de aanvrager, hetgeen noodzakelijk is opdat enige medische appreciatie m.b.t. de behandeling in het herkomstland zou kunnen gebeuren,*
- een op datum van indiening van de aanvraag 9ter reeds verlopen paspoort slechts sluitend bewijs van nationaliteit en identiteit levert tot de vervaldatum;*
- bovendien nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene enige naarstigheid zou hebben aan de dag gelegd voor het bekomen van een nieuw, geldig paspoort.*

Uit voormelde motivering blijkt duidelijk dat de gemachtigde ernstige twijfels had omtrent de actuele nationaliteit van verzoeker, die bij zijn aanvraag een paspoort heeft voorgelegd dat reeds vervallen was (hetgeen steun vindt in de informatie die zich in het administratief dossier bevindt, en door verzoeker ook niet wordt betwist) en verder niet heeft aangetoond enige naarstigheid aan de dag te hebben gelegd voor het bekomen van een nieuw, geldig paspoort.

Indien er twijfel bestaat inzake de actuele nationaliteit, volstaat het louter voorleggen van een vervallen paspoort niet.

Gezien het voormelde heeft de gemachtigde van de staatssecretaris geheel terecht geoordeeld dat verzoeker in gebreke is gebleven zijn actuele nationaliteit aan te tonen, terwijl de twijfels van de gemachtigde inzake de actuele nationaliteit duidelijk blijken uit de motivering.

De aanvraag werd dan ook geheel terecht onontvankelijk verklaard; verzoekers kunnen niet dienstig anders voorhouden.

Terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 07.12.2001, nr. 101.624).

De verwerende partij laat volledigheidshalve nog gelden dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet het volgende bepaalt: [...]

Onder deze 'constitutieve elementen van de identiteit' dient uiteraard ook de actuele nationaliteit te worden verstaan.

Zoals terecht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, ligt - overeenkomstig de wil van de wetgever - de bewijslast dienaangaande bij de aanvrager en kan deze bewijslast niet worden omgekeerd. Bovendien moet de aanvrager diens identiteit bewijzen ten tijde van de aanvraag, zodat de door de aanvraag op het ogenblik van de aanvraag voorgelegde stukken een actuele waarde moeten hebben. Bovendien doelen "de constitutieve elementen van de identiteit" tevens op het element nationaliteit, wat een veranderlijk gegeven is. Het is die veranderlijkheid die het belang dat de aanvrager het bewijs levert van diens actuele nationaliteit verantwoordt.

De gemachtigde van de Staatssecretaris kan door het nemen van de bestreden beslissing dan ook niet worden geacht aan de wet een voorwaarde te hebben toegevoegd. Terwijl de gemachtigde, anders dan verzoekers pogen voor te houden, in de bestreden beslissing terecht heeft verwezen naar de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof:

"B.5.1. Een van de belangrijkste doelstellingen van de wet van 15 september 2006, die de wet van 15 december 1980 grondig wijzigde, was het tegengaan van fraude en van misbruiken van de asielpprocedure (Parl. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, pp. 7 en 9). Die doelstelling komt eveneens voor in artikel 19, lid 3, onder b), van de voormelde richtlijn 2004/83/EG, dat de lidstaten verplicht de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken, te beëindigen of te weigeren deze te verlengen « indien [de betrokkene] feiten verkeerd heeft weergegeven of heeft achtergehouden, of valse documenten heeft gebruikt, en dit doorslaggevend is geweest voor de verlening van de subsidiaire beschermingsstatus ».

B.5.2. In het licht van die doelstelling is het niet onredelijk te eisen dat de betrokkene zijn identiteit kan aantonen. (...)

B.5.3. Gelet op die doelstellingen volstaat als bewijs van de identiteit van de betrokkene elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld. " (arrest 193/2009 van 26.11.2009)

Terwijl nopens het aanvoeren van de nodige stukken ten bewijze van de ontvankelijkheid van de aanvraag 9ter, eveneens terecht wordt verwezen naar het arrest nr. 214.351 van de Raad van State.

In casu was het door verzoeker bij zijn aanvraag dd. 07.12.2011 voorgelegde paspoort uitgegeven op 08.07.2003, en zodoende vervallen op de leeftijd van 20 jaar voor verzoeker (cf. de informatie die blijkt uit de e-mail van 18.04.2012 van de Russische ambassade), en zodoende in 2009.

Terwijl de gemachtigde in de beslissing verder terecht opmerkte dat uit niets bleek dat verzoeker enige naarstigheid aan de dag zou hebben gelegd voor het bekomen van een nieuw, geldig paspoort en hierbij expliciet uiting heeft gegeven aan zijn twijfel nopens de actuele nationaliteit.

Verzoekers kunnen niet dienstig verwijzen naar het gegeven dat bovenaan de beslissing bij de vermelding van de betrokkenen, als nationaliteit Rusland wordt vermeld; dit betreft een vermelding van de gegevens zoals verstrekt door verzoekende partij, zonder dat hieruit kan worden afgeleid dat de gemachtigde niet twijfelt aan de nationaliteit. De motieven van de bestreden beslissing leren het tegendeel.

Gezien het voormelde besliste de gemachtigde terecht dat verzoeker niet de actualiteit van zijn nationaliteit heeft aangetoond, dus beantwoordt de aanvraag niet aan de vereisten van §2 wat nationaliteit betreft.

Het was dan ook niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en Maatschappelijke Integratie om verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren.

“ Verweerder kon derhalve oordelen dat de actuele nationaliteit van verzoekster niet kon vastgesteld worden aan de hand van het door haar aangebrachte stuk. De nationaliteit is immers geen vaststaand gegeven dat niet onderhevig kan zijn aan veranderingen in de loop van het leven van een persoon, zowel om reden dat nieuwe Staten kunnen ontstaan of Staten kunnen ophouden te bestaan als om reden dat een persoon zijn nationaliteit kan verliezen of een andere nationaliteit kan verwerven.

(...)

Gelet op het feit dat de uiterste geldigheidsdatum van het voorgelegde paspoort reeds sedert geruime tijd is verstreken - (...) - is het niet kennelijk onredelijk om te stellen dat dit stuk niet toelaat de actuele nationaliteit van verzoekster met zekerheid vast te stellen. Verzoekster liet verder ook na aan de hand van andere bewijsstukken verweerder duidelijkheid te verschaffen inzake haar actuele nationaliteit. Zij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat zij haar actuele nationaliteit heeft aangetoond. ” (RvV 29.11.2011, nr. 70 917)

De verwerende partij laat gelden dat het bewijs van verzoeker identiteit en actuele nationaliteit overigens noodzakelijk is om later een onderzoek naar de gegrondheid van verzoekers aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet toe te laten.

Immers, indien de ambtenaar-geneesheer niet weet welke nationaliteit verzoeker heeft, kan deze geen onderzoek uitvoeren naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van medische behandeling in verzoekers herkomstland.

Volledigheidshalve verwijst de verwerende partij naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, o.m.:

RvV 21.03.2011, nr. 58.204:

“3.11. Uit het gestelde in punt 3.10. blijkt dat niet zozeer verzoekers identiteit in vraag wordt gesteld doch wel verzoekers nationaliteit. De eerste vraag die zich in deze stelt, is of het bewijs van identiteit zoals vereist door artikel 9ter van de Vreemdelingenwet enkel op de identiteit in beperkte zin slaat, zoals de memorie van toelichting bij dit artikel lijkt aan te geven (cf. punt 3.7.) of ook op de nationaliteit van de aanvrager moet betrekking hebben.

3.12. Te dezen kan dienstig verwezen worden naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 193/2009 van 29 november 2009. In dit arrest heeft het Grondwettelijk Hof erop gewezen dat één van de belangrijkste doelstellingen van de wet van 15 september 2006, die de Vreemdelingenwet grondig wijzigde, het tegengaan van fraude en van misbruiken van de asielprocedure was. Het Grondwettelijk Hof stelde meer bepaald:

“B.5.2. In het licht van die doelstelling is het niet onredelijk te eisen dat de betrokkene zijn identiteit kan aantonen. Bovendien dient de minister of zijn gemachtigde blijkens de in het geding zijnde bepaling, alsook blijkens de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de Mens (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 32-42), te onderzoeken welke medische zorgen de betrokkene in zijn land van herkomst krijgt. Een dergelijk onderzoek vereist dat zijn identiteit en nationaliteit kunnen worden vastgesteld. B.5.3. Gelet op die doelstelling volstaat als bewijs van de betrokkene elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld. Een identiteitsdocument dient niet te worden voorgelegd indien de identiteit op een andere wijze kan worden aangetoond. De in het geding zijnde bepaling gaat bijgevolg, door te eisen dat die persoon beschikt over een identiteitsdocument, verder dan hetgeen noodzakelijk is om de identiteit en de nationaliteit te bepalen, vermits het mogelijk is, zoals de situatie van de asielaanvragers en die van de aanvragers van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 aantonen, de identiteit van die personen vast te stellen zonder te eisen dat zij beschikken over een identiteitsdocument.

3.13. Uit de bovenvermelde overwegingen blijkt dus dat het Grondwettelijk Hof de onontvankelijkheidsvoorwaarde betreffende een identiteitsdocument in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zowel op de identiteit als de nationaliteit van de aanvrager betreft (cf. RvS 31 december 2010, nr. 209.878).

(...)

3.15. In deze dient er ook rekening mee gehouden te worden dat later onderzoek in de gegrondheidsfase bij aanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet slechts mogelijk is wanneer de identiteit en de nationaliteit van de betrokkene kunnen worden vastgesteld. De ambtenaar-geneesheer kan uiteraard niet de mogelijkheid van een adequate medische behandeling in het land van herkomst of verblijf onderzoeken wanneer hij niet weet ten aanzien van welk land hij dat onderzoek moet doen (cf. RvS 31 december 2010, nr. 209.878). De verwerende partij stelt derhalve terecht in het kader van de beoordeling van de ontvankelijkheid van een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen in de bestreden beslissing "Dat het bewijs van de ACTUELE nationaliteit van essentieel belang is bij de behandeling van de aanvraag aangezien ook een onderzoek dient te worden ingesteld naar de medische behandelingsmogelijkheden in het land waarvan verzoeker de nationaliteit bezit."

RvV 21.01.2012, nr. 73.696:

"De Raad benadrukt dat het Grondwettelijk Hof reeds oordeelde dat het niet kennelijk onredelijk is om van een vreemdeling die een aanvraag indient om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden te eisen dat hij zijn identiteit aantoont en hierbij aangaf dat dit impliceert dat ook de nationaliteit van de aanvrager moet kunnen worden vastgesteld. De nationaliteit van de aanvrager is immers van belang omdat een ambtenaar-geneesheer, in een tweede fase van de procedure, dient te kunnen onderzoeken welke medische zorgen de betrokken vreemdeling in zijn land van herkomst kan krijgen (GwH 29 november 2009, nr. 193/2009). Artikel 9ter, §2, 1 ° van de Vreemdelingenwet, zoals gewijzigd ingevolge voormeld arrest van het Grondwettelijk Hof, bepaalt dan ook uitdrukkelijk dat de vreemdeling die een verblijfsmachtiging op medische gronden aanvraagt zijn nationaliteit — zijnde een constitutief element van zijn identiteit — dient aan te tonen.

(...)

De nationaliteit is immers geen vaststaand gegeven dat niet onderhevig kan zijn aan veranderingen in de loop van het leven van een persoon, zowel om reden dat nieuwe Staten kunnen ontstaan of Staten kunnen ophouden te bestaan als om reden dat een persoon zijn nationaliteit kan verliezen of een andere nationaliteit kan verwerven. Gelet op het feit dat uit het door eerste verzoekster voorgelegde stuk niet bleek dat haar paspoort nog geldig was — waarbij tevens moet worden opgemerkt dat het een paspoort betreft dat reeds is afgeleverd in 1997 en er geen duidelijkheid bestaat omtrent de verschillende verblijfplaatsen van eerste verzoekster sindsdien - is het niet kennelijk onredelijk om te stellen dat dit stuk niet toelaat de actuele nationaliteit van eerste verzoekster met zekerheid vast te stellen. Verzoekers lieten verder ook na aan de hand van andere bij hun aanvraag gevoegde bewijsstukken verweerder duidelijkheid te verschaffen inzake de actuele nationaliteit van eerste verzoekster. Zij kunnen dan ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat zij de actuele nationaliteit van eerste verzoekster hebben aangetoond.

(...)

Inzake de bewering van verzoekers dat verweerder een voorwaarde toevoegt aan de wet, door aan te geven dat, een vreemdeling die om medische redenen tot een verblijf wenst gemachtigd te worden zijn "actuele " nationaliteit dient aan te tonen, moet worden geduïd dat uit de integrale lectuur van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat de wetgever het aantonen van een actuele nationaliteit vereist. Indien de nationaliteit die de vreemdeling heeft op het ogenblik dat hij verzoekt om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden niet vaststaat, kan door verweerder immers niet voldaan worden aan de door de wetgever gestelde vereiste dat hij, bij het onderzoek ten gronde, "de behandelingsmogelijkheden en de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst" dient te onderzoeken.

(...)

Het enig middel is ongegrond. "

Indien de gemachtigde twijfels heeft nopens de actuele nationaliteit en betrokkene enkel een vervallen paspoort voorlegt en derhalve de constitutieve elementen van diens identiteit niet aantoont overeenkomstig artikel 9ter, §3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde diens aanvraag onontvankelijk te verklaren.

Waar verzoeker aanvoert dat hij aan de vier voorwaarden van artikel 9ter §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voldoet en dat de bestreden beslissing door te vereisen dat het door verzoeker voorgelegde identiteitsdocument nog geldig moet zijn op het ogenblik van de aanvraag een voorwaarde toevoegt aan de wet, kan hij gezien het voormelde dan ook allerminst worden gevolgd.

De verwerende partij herhaalt dat het voorleggen van een vervallen paspoort niet automatisch betekent dat het voorleggen van dit document steeds volstaat om alle vier de constitutieve bestanddelen van de identiteit aan te tonen (zie ook RvV 29.11.2011, nr. 70 917). Indien de gemachtigde van de

staatssecretaris twijfels heeft nopens de actuele nationaliteit, zoals in casu, volstaat een vervallen paspoort niet.

“(…) dat een paspoort van een niet meer bestaande staat na een lang tijdsverloop mogelijkerwijze niet volstaat, met name wanneer er ernstige twijfel over de latere nationaliteit van de betrokkene kan bestaan” (R.v.St., nr. 209.878 van 21 december 2010).

Dienomtrent wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat nergens uit blijkt dat verzoeker enige naarstigheid aan de dag zou hebben gelegd om een nieuwe, geldige identiteitskaart te bekomen. Inderdaad moeten de nodige vraagtekens worden gesteld bij de actuele nationaliteit, wanneer betrokkene die weet dat de wetgever het aantonen van de identiteit (inclusief de nationaliteit) vereist, niet tracht om een nieuw identiteitsdocument te bekomen. Het verkrijgen van een nieuw identiteitsdocument kan toch niet zo moeilijk zijn wanneer verzoeker hiertoe een aanvraag zou richten tot de ambassade van zijn herkomstland.

Verzoekers hun beschouwingen falen in rechte.

Tot slot laat verwerende partij nog gelden dat “arresten van de Raad in een continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde hebben (cf. RvS 28 januari 2011 nr. 6482 (c))” (R.v.V. nr. 78 429 van 29 maart 2012).

[…]

4.3.1. De Raad is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.3.2. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. [...]

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

- 1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;
- 2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;
- 3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;
- 4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

- 1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;
- 2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;
- 3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;
- 4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;
- 5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

[...]"

4.3.3. In de memorie van toelichting bij voormelde wetsbepaling kan onder de kop "Identificatie-Arrest van het Grondwettelijk Hof" het volgende gelezen worden:

"Sinds het arrest 2009/193 van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 geldt in het kader van de aanvragen op grond van artikel 9ter een ruimere interpretatie op het vlak van de identificatieplicht. Het arrest bood een antwoord op een prejudiciële vraag en heeft derhalve het huidige artikel 9ter niet vernietigd. Wel werd de uitvoerbaarheid op het punt van de identificatieverplichtingen in hoge mate ingeperkt. Voortaan zal niet enkel rekening worden gehouden met een "identiteitsdocument", namelijk een nationaal paspoort of een identiteitskaart, maar ook met andere documenten waaruit de identiteit afdoende blijkt. Artikel 9ter dient terug volledig toegepast te kunnen worden en dit wetsontwerp komt deze rechtspraak dan ook tegemoet. Dit ontwerp beoogt in dit kader de procedure te verduidelijken volgens dewelke de vreemdeling op geldige wijze zijn identiteit kan aantonen. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, eerste lid, vermeldt de vier cumulatieve voorwaarden waaraan de documenten die de verzoeker neerlegt, moeten voldoen. Het kan bijvoorbeeld gaan over een getuigschrift van identiteit of een consulaire kaart of een militair zakboekje of een huwelijksboekje of een oud nationaal paspoort of een rijbewijs of een getuigschrift van nationaliteit of een vonnis van een Belgische rechtbank met betrekking tot de toekenning van de status van staatloze of een getuigschrift van staatloosheid afgeleverd door het CGVS of een getuigschrift afgeleverd door het HCR met betrekking tot de status van vluchteling bekomen door de betrokkene in een derde land of een kieskaart. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, tweede lid, vermeldt de voorwaarden waaraan de documenten moeten voldoen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit aantonen. Deze bewijselementen kunnen bijvoorbeeld zijn een geboorteakte of een huwelijksakte of een akte van bekendheid of een getuigschrift van verlies van identiteitsdocumenten, afgeleverd door de autoriteiten van het land van herkomst of een attest van immatriculatie of een Bivr. De weerhouden criteria laten toe, om op een efficiënte wijze en conform het

arrest van het Grondwettelijk Hof, vast te stellen “of de waarachtigheid van één of meerdere bewijselementen voorgelegd door de betrokkene niet ter discussie kan worden gesteld”. Uit de rechtspraak van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen blijkt immers dat een bewijskrachtig document dient te zijn uitgegeven door een overheid, voorzien te zijn van de nodige gegevens ter verificatie en niet louter te zijn opgesteld op basis van verklaringen van de titularis.” (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 0771/001, p. 145-146).

4.3.4. *In casu* dienden verzoekers op 7 december 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van de medische problemen van verzoeker. Verzoeker voegt bij deze aanvraag, ter staving van zijn identiteit, een intern paspoort van de Russische Federatie uitgereikt op 8 juli 2003. Verweerder verklaarde de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk, daar dit binnenlandse paspoort vervallen is. Hij verwijst hiervoor naar informatie opgenomen in het administratief dossier dat binnenlandse paspoorten van de Russische Federatie verlopen op de leeftijd van 20/45 jaar. Verweerder stelt dat een vervallen paspoort de actuele nationaliteit van verzoeker niet aantoonst. Hierbij wordt erop gewezen dat de nationaliteit, in tegenstelling tot de overige aspecten van de identiteit van een persoon, onderhevig kan zijn aan wijziging.

4.3.5. De Raad benadrukt dat het Grondwettelijk Hof reeds oordeelde dat het niet kennelijk onredelijk is om van een vreemdeling die een aanvraag indient om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden te eisen dat hij zijn identiteit aantoonst en dat het Hof aangaf dat dit impliceert dat ook de nationaliteit van de aanvrager moet kunnen worden vastgesteld. De nationaliteit van de aanvrager is immers van belang omdat een ambtenaar-geneesheer, in een tweede fase van de procedure, dient te kunnen onderzoeken welke medische zorgen de betrokken vreemdeling in zijn land van herkomst kan krijgen (GwH 29 november 2009, nr. 193/2009). Artikel 9ter, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet, zoals gewijzigd ingevolge voormeld arrest van het Grondwettelijk Hof, bepaalt dan ook uitdrukkelijk dat de vreemdeling die een verblijfsmachtiging op medische gronden aanvraagt zijn nationaliteit – zijnde een constitutief element van zijn identiteit – dient aan te tonen.

4.3.6. De vraag stelt zich vervolgens of een verstreken paspoort een bewijs van identiteit en vooral van nationaliteit kan vormen.

Een verstreken paspoort blijft uiteraard het bewijs van identiteit in strikte zin vormen: het is niet omdat het document komt te vervallen dat de vreemdeling niet langer de op deze kaart vermelde naam en voornaam en geboorteplaats- en datum heeft. Dit wordt door verweerder ook niet betwist.

Een vervallen paspoort kan verder het bewijs vormen van de nationaliteit, ook al betreft het een paspoort van een niet meer bestaande staat, tenzij er ernstige twijfel bestaat over de nationaliteit van de betrokkene (naar analogie met RvS 31 december 2010, nr. 209.878).

Noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat er elementen waren die twijfels deden rijzen over verzoekers nationaliteit die het onderzoek ten gronde van de aanvraag om verblijfsmachtiging zouden belemmeren. Verweerder betoogt in de nota met opmerkingen dat uit de motivering van de bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat de gemachtigde ernstige twijfels had omtrent verzoekers actuele nationaliteit, doch de Raad merkt op dat in de bestreden beslissing enkel wordt aangegeven dat er geen sluitend bewijs voorligt van de actuele nationaliteit van verzoeker doch zonder dat concrete gegevens worden aangebracht waaruit een gerechtvaardigde ernstige twijfel blijkt wat de actuele nationaliteit van verzoeker betreft. Door desalniettemin te stellen dat verzoeker zijn identiteit niet aantoonst zoals bepaald in artikel 9ter, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet en derhalve te concluderen dat verzoekers hun aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk is conform het gestelde in artikel 9ter, § 3, 2° van de Vreemdelingenwet, schendt verweerder de materiële motiveringsplicht.

De stelling in de bestreden beslissing dat *“nergens uit het dossier [blijkt] dat betrokkene enige naarstigheid zou hebben aan de dag gelegd voor het bekomen van een nieuw, geldig paspoort”* betreft verder een kritiek op het gedrag van verzoeker doch is op zichzelf genomen onvoldoende opdat hieruit enige gerechtvaardigde ernstige twijfel blijkt inzake de nationaliteit van verzoeker op het ogenblik van het indienen van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf.

Verweerder verwijst in de bestreden beslissing, alsook in de nota met opmerkingen, nog naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Gezien het feit dat in deze rechtspraak wel gegevens voorhanden waren die gerechtvaardigde twijfels over de nationaliteit met zich brachten,

hetgeen *in casu* op generlei wijze blijkt, is geen vergelijking mogelijk met de beroepen die tot de aangehaalde arresten hebben geleid.

Door de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren, louter omdat een vervallen binnenlandse paspoort van de Russische Federatie werd voorgelegd, zonder de nationaliteit van verzoeker op zich op niet kennelijk onredelijke gronden in twijfel te trekken, is de materiële motiveringsplicht in het licht van de ontvankelijkheidsvoorwaarden zoals voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geschonden.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De overige onderdelen van het middel dienen bijgevolg niet nader te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

5. Korte debatten

Verzoekers hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 juli 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS